




Ongeremde kinderpraat

Juda heeft de lettercombinatie 'sn' ontdekt en hij is er erg creatief mee! Papa werkt met een **snoevendraaier** in de berging, hij draagt zijn **snoefen** in huis en dat gaatje in't midden van Juda's buik, dat is een **snaveltje**...





Over snaveltjes gesproken. Vorig jaar, rond Pasen kregen we een mailtje in de mailbox: *“Beste ouders, we gaan in de kleuterklas de komende weken kuikentjes observeren, verzorgen en bestuderen. Welke ouder wil daarna één of meerdere kuikentjes overnemen?”*

Aangezien Abel al vraagt om kipjes sinds hij kan praten, dachten we dat dit het ideale moment was. Zo kon hij eerst in de klas voor de kuikentjes zorgen en daarna thuis. Je moet weten, Abel is een immense dierenvriend. Hij kan de hele dag met een wants rondlopen (en knuffel en aaien, voor zover dat mogelijk is) en dan 's avonds huilen omdat het insect toch het luchtruim verkoos boven zijn donsdeken.

3 kuikentjes

Dus de paasvakantie begon vorig jaar met drie kuikentjes in de living: Fladdertje, Gelukkige en Sleepy. Je raadt het al, Fladdertje fladderde veel, Gelukkige was heel gelukkig en Sleepy, die sliep de hele tijd. Sleepy bleek niet alleen te slapen, maar was eigenlijk ziekjes. Dus op een dag in de paasvakantie lag Sleepy 's morgens dood in zijn kooitje. Abel ging er verrassend genoeg heel goed mee op, hij vond wel dat de naam nu moest

veranderen en Sleepy kreeg de naam Ocharme (heel toepasselijk, het beestje was dood).

Spoorloos

Er was een ander kind bij ons in huis, dat ineens grote betrokkenheid toonde. Eli bleek ineens spoorloos, onvindbaar. Ik ontdekte hem op zijn kamer met de gordijnen potdicht in het pikdonker. Ik: “Waarom zit je hier zo in't donker?”, Eli: “Ik moet bidden in het donker, alleen, op mijn kamer, dat staat toch zo in de bijbel?”. Ik: “Euhm, ja, maar het kuikentje is dood hoor.” Eli: “Nee mama, ik ga ervoor bidden, hij zal wel terug levend worden.” Ik liet hem bij gevolg maar even rustig in zijn kamer. Ondertussen nam ik met de andere kindjes beneden alvast een houten kistje. Ze vulden het met bloemen en daarop werd de stoffelijke overschot van Ocharme gelegd.

Niet dood

Eli komt naar beneden gestormd: “Mama, je mag dat kistje niet dichtdoen, stel je voor dat Ocharme terug levend wordt? Dan kan hij er niet meer uit!” Ok, ok, ok, ... we laten het kistje nog even open. Abel was het kistje met kuikenlijkje al trots gaan tonen aan alle burens, viel hij nog eens met het kistje,

rolde het dode beestje voor de deur van de burens over de mat, ... so-it, je kan je er iets bij voorstellen. Eli wou er echter nog steeds geen afscheid van nemen: “Nee mama, dat kistje mag je niet begraven, stel je voor dat Ocharme terug levend wordt, dan zit die daar onder de grond in een gesloten kistje!” Het duurde nog drie volle dagen eer er echt afscheid genomen kon worden van Ocharme. Hij heeft een plaatsje in het bos gekregen met een kruisje erop en versierd met dennenappels. We zijn een jaar later, de plaats is nog steeds duidelijk zichtbaar... Ocharme is niet uit de dood opgestaan... maar het geloof dat Eli toonde kon wél bergen verzetten! Hopelijk houdt hij dat vast!

Liefde voor dieren

En de andere twee kuikentjes? Fladdertje en Gelukkige fladderden nog steeds gelukkig door onze tuin. Van tijd tot tijd vinden we Abel in de zetel terug, met een gigantische haan en kip op zijn schoot. Hij streelt dan teder de kopjes en begraaft zijn neus in de pluimen en zegt: “Mijn lieve kipjes...” Hij wil snuffelhondbegeleider worden later, wel ... dat staat nu eens echt op zijn lijf geschreven.

Ann Van der Flaas, jongensmama van Eli (9), Micha (7), Abel (5) en (Juda 2,5)